

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 3)

Nói xong, cô ta dắt xe đạp xuống lòng đường bằng những bước đi chậm rãi. Ba Thọ nhìn theo và cảm thấy hơi ân hận. Cũng đều là những kẻ khốn cùng cả, nhiẹc móc dần vặt nhau làm chi? Hình như trước kia, gã đã từng nghe một ai đó nói, đại loại là: những người khổ lại thường hay làm khổ nhau! Bởi vậy, cuộc sống đã cực lại càng thêm cực. Và rồi chính nỗi khổ cực ấy lại khiến cho con người ta tàn nhẫn với nhau hơn... nên cứ bước mãi trong cái vòng luẩn quẩn ấy. Ngay cả những lời nói vừa rồi của gã có làm cho gã cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút nào đâu? Thực ra, gã cũng không muốn nói ra những lời đó. Nhưng nó cứ bật thẳng ra từ những suy nghĩ chua chát vẫn thường trực trong con người gã...

Khi thấy cô gái đã ngồi lên xe bắt đầu đạp đi, Ba Thọ cũng quay lại định thu dọn đồ nghề. Nhưng bỗng có tiếng xe máy rú lên khiến gã giật mình quay phắt lại. Từ bóng tối bên kia đường, một chiếc xe máy với hai cô gái ngồi trên đang cắt đường lao chẹ́ch sang bên này. Hai người ngồi trên xe ăn mặc giống hệt nhau: Áo thun màu sáng bỏ trong quần, chân đi giày da cao gót. Ngay cả về hình dáng, họ cũng hao hao giống nhau như chị em. Điểm khác biệt rõ nhất giữa họ là ở chỗ: Cô gái cầm lái có mái tóc hung hung đỏ, còn cô ngồi sau cắt tóc ngắn như tóc nam giới. Như đã có chủ định từ trước, chiếc xe máy lao thẳng tới, tông thẳng vào chiếc xe đạp và cô gái vừa từ chỗ Ba Thọ đi ra. Chiếc xe đạp bị đổ xuống, còn người ngồi trên xe cũng loạng choạng nhảy ra một bên. Khi chiếc xe máy còn chưa kịp dừng lại, ả ngồi phía sau đã nhảy vọt xuống, hung hãn như một con chó dữ. ả sấn tới trước mặt cô gái đi xe đạp vẫn đang còn hoang mang vì những điều xảy ra. Không một lời, ả nhảy vọt lên, đạp thẳng vào ngực cô ta. Cú đạp khiến cô ta loạng choạng

bật lùi lại, vấp vào vỉa hè rồi ngã xuống. Vẫn không dừng lại, ả kia tiếp tục tiến đến và bật ra một câu chửi:

-Con đĩ chó. Cho mày biết thế nào là lễ độ!

Chỉ cần bấy nhiêu đó cũng đã giúp Ba Thọ đoán ngay ra sự việc: Hai ả kia cũng chỉ là những kẻ bán dâm hoặc làm một công việc liên quan đến cái nghề đó. Đây là một cuộc chiến để tranh giành hoặc xác định “lãnh địa” làm ăn. Ở thành phố này, những chuyện tương tự như thế vẫn thường xảy ra. Gái bán dâm ở đây cũng có dăm bảy loại. Có loại được coi là “cao cấp” và có loại bình dân. Về hình thức hoạt động cũng rất phong phú: có chỗ lập thành những băng ổ lớn, thậm chí có chi nhánh hằn hoi. Có chỗ chỉ có dăm ba cô nhóm lại với nhau để hành nghề và có nhiều những người hoạt động đơn độc. Ngay cả với những người không hề có một chút kinh nghiệm nào, nếu đi qua những đường phố vắng quanh khu vực này vào buổi tối cũng sẽ nhận ra những cô gái làm nghề này giữa những người khác một cách rất dễ dàng. Họ đi lẻ, đi thành cặp hai người hoặc tụ tập thành nhóm dăm ba người. Tất cả bọn họ đều ăn mặc rất táo bạo và ăn nói, mời chào cũng rất táo bạo. Những người đi lẻ thì tự kiếm khách, còn ở các nhóm đông hơn thì có người đại diện hoặc môi giới. Bọn môi giới, bọn cò môi có khi đứng lẩn khuất xuống lòng đường để mời chào, níu kéo khách qua đường. Gặp phải người sơ ý, chúng giật đồng hồ rồi biến luôn vào trong những ngõ ngách. Kín đáo hơn một chút, bọn chúng hợp thức hóa vai trò của mình bằng một xe đẩy hàng bán rong. Khách ghé vào mua đều được hỏi có cần “dù” không?. Nếu đồng ý thì chỉ việc đưa mắt chọn một trong số mấy cô đang đứng lố nhố ngay cạnh đó. Nếu đã ưng ý thì bắt đầu làm việc mặc cả với tên đại diện ấy. Ở những băng ổ lớn còn có cả bọn “vệ sĩ” chuyên làm nhiệm vụ bảo kê. Bọn này đều là những tên rất hung hãn. Gặp trường hợp thuận lợi, những kẻ “bảo kê” ấy sẽ biến thành những tên cướp trần lột sạch của những khách làng chơi đại dột.

Phương tiện hoạt động của gái mãi dâm cũng khá đa dạng: có thể đi bộ, đi xe đạp, ngồi xích lô hoặc cũng có những cô cưỡi xe máy. Nếu khách không có địa điểm, họ sẵn sàng đưa đến những ổ cho thuê giá rẻ hoặc vào khách

sạn - tất nhiên là khách phải trả tiền. Trong quá trình hành nghề, đã xảy ra không ít những cuộc đụng độ giữa các băng nhóm hoặc giữa các cá nhân với nhau. Có thể nói không ngoa rằng hoạt động mại dâm đã thực sự trở thành một thứ “dịch vụ” với một cỗ máy hoạt động nhịp nhàng. Tất nhiên cái phần lời béo bở nhất không thể đến tay những cô gái trực tiếp bán dâm. Họ chỉ là những người lao động thấp nhất. Bọn bảo kê, chặn dặt gái mới là những kẻ kiếm được nhiều nhất...

Vì đường phố này ở gần công viên Văn hóa và do thỉnh thoảng hay đi lang thang một mình vào buổi tối nên Ba Thọ không lạ lẫm gì với cái cảnh đang diễn ra và những cảnh khác nữa.

Trở lại câu chuyện, khi Ba Thọ đứng trên hè phố lặng lẽ chứng kiến trận quyết đấu không cân sức. Sau câu chửi, ả tóc ngắn lại sấn tới để định ra đòn. Những cô gái kia đã gắng gượng nhóm lên và bất ngờ húc thẳng vào ngực ả. Cú húc chí mạng ấy trúng đích khiến ả kia bật lùi trở lại, ôm ngực loạng choạng rồi ngã ngổ xuống lòng đường. Nhưng ả đang ngồi trên xe máy đã nhảy xuống và kịp thời tham gia. ả nhảy vọt đến đôi mắt với cô gái và rít lên:

-Con đi. Tao lột da mày!

Câu nói đó chưa dứt, ả tung ra một cú đá nhà nghề trúng vào ngực cô gái kia khiến cô ta bật lùi trở lại, tựa lưng vào một gốc cây cạnh đó. Nếu không có gốc cây ấy, chắc chắn cô ta đã bị ngã. ả kia tiếp tục sấn tới và vung cao một cánh tay. Không hiểu ả đánh đòn gì mà bỗng thấy cô gái thét lên một tiếng man dại rồi quay người nhảy vọt lên vỉa hè. Cô ta chạy thẳng tới chỗ Ba Thọ, đứng nép sau lưng gã như muốn cầu xin sự che chở. Nhưng ả kia vẫn chưa muốn buông tha. ả hung hãn chạy theo, thẳng tới nơi Ba Thọ đang đứng. Khoảng cách gần cho thấy một khuôn mặt nanh ác với cặp môi mím chặt và đôi mắt long lanh. Con người này Ba Thọ cũng có biết. ả tên là Lan, nhưng những kẻ đồng hội đồng thuyền gọi là Lan “Bò” - chắc là để ám chỉ mái tóc hung đỏ như màu lông bò của ả. Lan Bò là một kẻ nổi tiếng trong giới buôn bán dâm ở khu vực này. Nghe nói ả còn là vợ bé của Năm Thiện - một tên cướp nổi tiếng đang bị công an truy nã lâu nay.

Khi Lan Bò tiến lại gần hơn, Ba Thợ nhận thấy trong bàn tay phải của ả có một lưỡi dao nhỏ. Trong khi đó, cô ả bị húc vào ngực cũng đã gượng dậy được và đang xăm xăm tiến lại với một khúc cây ngắn đã chuẩn bị từ trước. Ở sau lưng Ba Thợ, cô gái kia càng nép sát hơn vào người gã và nói bằng giọng run rẩy đầy nước mắt:

-Anh Hai cứu em... Tội nó giết em mất!

Giữa lúc Ba Thợ vẫn còn chưa biết nên xử trí ra sao, hai ả kia đã đến trước mặt gã. Lan Bò rít lên:

-Đ.mẹ con đĩ chó! Tao xin mày tí tiết!

Vừa nói, ả vừa vòng tay qua người Ba Thợ định tóm lấy cô gái phía sau. Nhưng bàn tay ấy đã bị giữ lại bởi bàn tay chắc như một gọng kìm của Ba Thợ. Lan Bò trợn mắt nhìn kẻ dám ngăn mình:

-Mẹ mày. Buông ra ngay!

Trước thái độ hung hãn và xác xược ấy, Ba Thợ ôn tồn:

-Thôi mà... Đã đánh người ta đau quá rồi!

-Mẹ cha mày! Tính can thiệp hả? Đây thì can thiệp này...

Vừa nói, Lan vung luôn bàn tay kia đang cầm dao, xia thẳng vào bụng Ba Thợ. Trong khi đó, ả cầm gậy cũng nghiêng răng giáng thẳng xuống đầu gã. Tình thế quá bất ngờ nhưng Ba Thợ đã phản ứng kịp thời. Đưa tay kia bắt gọn bàn tay cầm dao của Lan Bò, đồng thời gã nghiêng đầu tránh cú "bổ thương" của ả kia và tung chân đá bay khúc gậy. Sau đó, bằng một cái lắc nhẹ, gã bóp mạnh cho con dao rơi xuống rồi đẩy bật Lan Bò ra xa. Khoanh hai tay trước ngực, gã nói giọng đã bắt đầu không còn giữ được bình tĩnh:

-Nếu chúng mày còn dám lao vô lần nữa, tao không nhường nữa đâu nghen!

Hai ả kia lùi lại, nhón nhác. Thì ra chúng đã nhầm. Cái vẻ nhũn nhặn bề ngoài của gã đàn ông này che giấu một bản lĩnh thật đáng sợ. Không dám

ho he gì thêm, chúng nhảy vọt lên xe máy. Trước khi nổ máy phóng đi, Lan Bò vẫn cố nói với lại:

-Coi như món nợ. Rồi tụi mày sẽ trả giá đấy!...

Ba Thạ cười khẩy. Gã nhìn chiếc xe máy vừa phóng đi rồi thông thả quay lại. Cô gái kia vẫn đang đưa hai tay lên ôm lấy vai với vẻ khiếp sợ. Đột nhiên, gã nổi cáu:

-Thôi đi đi! Để cho người ta còn mần ăn. Mà tôi đã nói là...

Câu nói ấy bị nghẹn lại. Dưới ánh sáng nhợt nhạt của một ngọn đèn đường cạnh đây, Ba Thạ đã nhìn thấy một bên vai áo của cô ta đỏ máu. Đó là kết quả nhát dao của Lan Bò. Có lẽ do mất máu, cô gái đang bắt đầu bị choáng. Sau thoáng suy tính, Ba Thạ bước xuống lòng đường dựng chiếc xe đạp lên. Bánh xe bị xe máy tông mạnh đã cong oằn lại. Với vết thương kia và với chiếc xe đạp như thế này, chắc chắn cô ta không thể đi được. Mà phải tính đến trường hợp Lan Bò kéo đồng bọn của ả đến trả thù nữa. Vậy là dù không muốn, số phận vẫn cứ khoác lên vai gã một trách nhiệm...

Tối hôm đó, Ba Thạ đã đưa cô gái về căn phòng của mình ở trong hẻm. Ở đó, gã xem xét vết thương. Cũng may là lưỡi dao chỉ đi qua phần mềm. Tuy nhiên, phải gần một tuần sau, cô gái mới đỡ và đi lại được. Cũng đến lúc ấy, những người khác trong căn nhà này mới biết đến sự có mặt của cô ta. Nhưng tất nhiên, họ không biết câu chuyện đã xảy ra ngoài phố...

Đúng như dự đoán của Ba Thạ, ít ngày sau, Lan Bò và đồng bọn đã kéo đến để thanh toán món nợ. Cũng như lần trước, Lan cùng đi xe máy với ả tóc ngắn mà sau này Ba Thạ được biết tên là Hương. Hai gã đàn ông khác đi tới bằng xích lô - gã có dáng người nhỏ thó đạp xe, còn gã cao to gân guốc thì ngồi ở ghế trước. Bọn chúng ập tới khi Ba Thạ đã thu dọn xong đồ nghề và đang chắt cái hòm lên chiếc xe đạp của mình.

Khi đã nhận được mặt Lan Bò và Hương, Ba Thạ hiểu ngay tình thế. Gã lùi lại, khoanh hai tay và tựa lưng vào bức tường trên vỉa hè. Lan Bò dựng xe máy bên lề đường, hùng hổ bước tới. Tuy vậy, ả cũng chỉ dám đứng cách Ba Thạ một quãng xa xa và dẫn giọng hỏi:

-Chắc mày chưa quên tội tao chớ?

-Tao biết, mày là Lan Bò! - Ba Thợ thủng thủng đáp.

-Đã biết, sao còn dám xía vô? - Lan rít lên - Con nhỏ bữa hôm đâu? Nộp ngay ra đây!

-Nó đi rồi. Mà tao đâu phải người làm công cho mày!

Sau câu trả lời đó của Ba Thợ, Lan quay lại chỗ hai gã vẫn đang ngồi trên xích lô ở sát vỉa hè. Á khoát tay nói gọn lỏn:

-Đánh bẻ mặt nó cho tao!

Hai gã trên xích lô cùng nhảy phắt lên vỉa hè. Chúng sóng đôi, lừ lừ tiến thẳng đến trước mặt Ba Thợ. Khi đã cách gã chừng ba mét, chúng dẫn ra rộng hơn một chút rồi bất ngờ đồng thời nhảy vọt tới.

Vẫn tựa lưng vào hàng rào, Ba Thợ nhanh như cắt hạ thấp người xuống. Không hiểu gã đánh kiểu nào mà cả hai tên kia bị dội ngược lại như thể bọn chúng vừa lao vào một tấm nệm bằng cao su vậy. Sau khi bị dội ngược ra, tên cao to ngã ngựa nằm chết giắc trên vỉa hè, còn tên có dáng thấp bé hơn chỉ bị thổi lui năm sáu bước nhưng vẫn gượng đứng được. Sự việc xảy ra quá nhanh khiến Lan Bò sững sờ. Thị văng ra một tiếng chửi khàn khàn tục tĩu rồi tiến đến cạnh tên thấp bé, dúi vào tay hắn một cây côn sắt. Còn bản thân thị cũng lăm lăm trong tay một lưỡi dao nhỏ. Hai đứa sát cánh tiến đến. Ba Thợ không tựa lưng vào tường nữa. Gã bước lên hai bước để đón các đối thủ của mình. Bây giờ gã đứng quay lưng lại phía ánh sáng đang tỏa ra từ bóng đèn đường với khuôn mặt bình thản nhưng cương quyết đến lì lợm.

Đang sẵn sỏ bước tới, bất chợt gã có vóc dáng nhỏ thó bỗng sững lại rồi thót kêu lên:

-Ừa... Anh Ba đó à?

Thái độ đó khiến Lan Bò sững sờ vì ngạc nhiên. Nhưng Ba Thợ thì vẫn bình thản. Gã hát hàm:

-Ừ... Thì sao?

-Trời ơi! Em đây mà - Tư Bé đây! Anh Ba quên em rồi sao?

(Còn nữa)

Đức Dũng